

BODA LÁSZLÓ

1945–2016

Vannak emberek, akik különösen kirívó, vagy figyelemfelkeltő teljesítmények nélkül is tudnak maradandót alkotni. Életművüket a nap mint nap lelkiismeretesen elvégzett, pontos és alapos munkával építik fel.

A Vas Megyei Levéltár dolgozói és a levéltárban megforduló kutatók 2016 júniusának végén megdöbbenve értesültek a kutató-, és ügyfélszolgálatban évtizedekig helytálló, segítőkész, mindig mosolygó Boda Lászlónak tragikus hirtelenséggű haláláról. Szombathelyi és szelestei felmenőkkel bíró kollégánk a Szombathelyi Nagy Lajos Gimnáziumban tett érettségije után postai kézbesítőként kezdte pályafutását.

1966-ben került a Szombathelyi Állami Levéltár alkalmazásába. A példás szorgalmú levéltári munkaerő kisebb fondok rendezésével tanult bele a levéltár-kezelői munkába. Első mértani pontosságú betűkkel megírt iratfedő lemezeit követendő példaként mutogatták az őt követő generációnak.



Rövid idő alatt megbecsült dolgozója lett a levéltárnak. Az intézmény tanácsi irányítás alá kerülésekor az iratrendezések után a kutató-, és ügyfélszolgálat nagy empátiát igénylő munkája lett fő feladata. Nagy odafigyeléssel igyekezett segíteni és adott esetekben tanári módon tudta kezelni a nem mindig felkészült és a kellő türelem hiányától gyakran szenvedő kutatók viselkedését.

A fénymásoló berendezéseket nem ismerő időszak munkaviszony igazolásainak kiállítása, az írógéppel ezerszámra készítendő másolatok legendás esetei fűződnek nevéhez.

Boda László a levéltár polgári kori, és tanácsrendszerből származó irat-együtteseinek, kiemelten az ipartestületi irattárak ismeretében, különleges jártasságra tett szert. Ez utóbbi sokat kutatott, sokat használt, sokak számára egzisztenciálisan is fontos adatokat tartalmazó anyagnak egyre finomított példás rendjének kialakítása az ő nevéhez fűződik. Hozzáértése ezzel párhuzamosan felülmúlhatatlan volt a reménytelennek látszó építési ügyek aktáinak sokszor detektív munkát igénylő előkerítésében. 1999-ben megkapta a Megyei Önkormányzat Szolgálatáért kitüntetését. A munkát 2005-ben történt nyugállományba vonulása után alkalmazotti minőségben, majd 2012-től önkéntesként is rendületlenül végezte.

Évtizedeken keresztül volt feladata a levéltár tűz-, és munkavédelmi rendjének felügyelete, és ezt a munkát is a tőle megszokott precizitással végezte.

Nem szerette a feltűnést és nem szeretett középpontban lenni, de az észrevétlenségben megértő és a munkatársai érzékenységeire mindig figyelő közösségi személyiségként viselkedett. Számon tartotta kollégáinak név-, és születésnapját. Köszönésben, jókívánságban nem lehetett, és sajnos már nem is tudjuk megelőzni. Június 27-én neve napjának megünnepléséről, megköszöntésének módjáról tanakodtunk, amikor a drámai hír megérkezett.

Lelkiismeretes munkájának, szeretetre méltó szíves egyéniségének emlékét kegyelettel fogjuk megőrizni. Nyugodjék békében!

Feiszt György